

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.147 van 18 februari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9, derde lid, van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DIRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 25 mei 2005 het Rijk is binnengekomen, diende op 1 juni 2005 een asielverzoek in.

1.2. Op 20 juni 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in

bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 17 maart 2006 besliste de Commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. De Commissaris-generaal nam op 24 oktober 2006 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. In toepassing van artikel 234, § 1, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het beroep van rechtswege geacht aanhangig te zijn bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen.

1.5. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 12 februari 2007, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Op 3 september 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing, die verzoeker op 21 oktober 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9.3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Op 01.06.2005 vroeg betrokkene asiel aan. Zijn aanvraag werd op 22.03.2006 ‘ontvankelijk’ verklaard door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (=CGVS) en werd tevens door het CVGS ten gronde onderzocht. Op 26.10.2006 nam het CGVS de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’, aan hem betekend op 27.10.2006. Op 10.11.2006 tekende betrokkene beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (heden de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen). Dit beroep is thans nog hangende.

Het feit dat betrokkene heel goed geïntegreerd is, dat hij Nederlands en Frans spreekt, dat hij werkbereid is, dat hij volledig georiënteerd is op de Belgische maatschappij, dat hij al het mogelijke gedaan heeft om zich aan de Belgische maatschappij aan te passen en dat hij zich sociaal en hulpvaardig opstelt –is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van iets meer dan 3 jaar in een land de taal spreekt en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.

Het feit dat betrokkene verschillende loonbrieven voorlegt en dat hij aldus tewerkgesteld is vormt geen grond voor regularisatie aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf (gedurende de asielprocedure) in zijn eigen behoeften voorzien.

Wat betreft de lange duur van de asielprocedure waaraan betrokkene refereert; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. De duur van zijn asielprocedure bedraagt heden immers slechts iets meer dan drie jaar en bijgevolg voldoet hij nog

niet aan de criteria die door de toenmalige Minister Dewael werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt – in dit geval 4 jaar). Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als grond voor verblijfsregularisatie. Tevens wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999. Deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art.9 van de wet van 1980. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat het niet duidelijk is waarom zijn verregaande integratie geen voldoende reden is voor een verblijfs-regularisatie. Hij geeft aan dat *“door enkel en alleen te stellen dat de kennis van de landstalen, het hebben van werk en bijgevolg een verregaande integratie niet voldoende is om een grond te vormen voor de regularisatie van zijn verblijf (...) niet voldaan (is) aan de materiële motiveringsverplichting”* en dat *“het onredelijk (is) te stellen dat al deze elementen niet voldoende zijn voor regularisatie zonder te motiveren waarom deze elementen niet voldoende zijn.”*

3.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid is uitgegaan van de gegevens die verzoeker aanbracht in zijn verzoekschrift om tot een verblijf gemachtigd te worden en die door verzoeker onderbouwd werden met bewijsstukken. Er bestaat dan ook geen betwisting over het feit dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Verzoeker geeft voorts aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van de aangebrachte feiten die de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid gemaakt heeft, doch hij toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is. Het bestuur kan immers oordelen dat het gegeven dat een vreemdeling in afwachting van een eindbeslissing inzake zijn asielverzoek in België kan verblijven, zich kan integreren en kan werken op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Het komt, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die voortvloeit uit artikel 9 van de Vreemdelingenwet, aan de bevoegde minister en het bestuur toe om, rekening houdende met het globale immigratie-beleid dat gevoerd wordt, te bepalen of een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend.

3.1.2. In de mate dat verzoeker ook een schending van de formele motiveringsplicht lijkt te willen inroepen, moet worden opgemerkt dat men niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn

weergegeven, zodat men de redenen niet kent, en anderzijds dat die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 10 september 2002, nr. 110.114). Ten overvloede wijst de Raad er voorts op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. Opdebeek en A. Coolsaat, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168).

3.1.3. Verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing tevens strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen en uit de bespreking van het eerste onderdeel van het middel blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing correct en afdoende is, zodat geen onzorgvuldigheid kan vastgesteld worden.

3.1.4. Inzake de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel moet worden opgemerkt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker licht toe dat hij in België werkt en zakelijke belangen heeft in het land en dat het gegeven dat hij zijn recht op tewerkstelling heeft verkregen in de asielprocedure en dat de tewerkstelling enkel tot doel heeft hem de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien niet uitsluit dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Hij voegt hieraan toe dat doordat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard heeft zijn privéleven geschonden werd en de bestreden beslissing dus onvoldoende gemotiveerd is.

Artikel 8 van het EVRM kan evenwel niet zo worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen of een verblijfsmachtiging toe te staan. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het prive- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privéleven zou uitmaken. De Raad stelt immers vast dat verzoeker niet aantoont dat zijn sociale of zakelijke contacten een dergelijke intensiteit hebben dat het feit dat hem geen verblijfsmachtiging werd toegestaan dient gezien te worden als een inbreuk op het privéleven die ernstig genoeg is om beschouwd te worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Ten overvloede moet er op gewezen worden dat de bestreden beslissing geen invloed heeft op het feit dat verzoeker verder in het Rijk kan verblijven tijdens de behandeling van zijn asielverzoek, zodat hoe dan ook niet kan ingezien worden hoe zijn sociale en zakelijke contacten door de bestreden beslissing in het gedrang zouden komen.

Een schending van artikel 8 EVRM en van materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.

